

αδιαφορη, που εχει προσκολληθει παθητικα στην τεχνικη εποχη. Το παιδι ομως που ζει μεσα μου τους διαφευδει. Γιατι μου εχει διατηρησει αλωδητη την ευαισθησια μου, ανεπηρεαστη την καλωση μου, σταθερες τις αρχες μου. Μου χαριζει την χαρα και την ευτυχια χωρις να με κανει αναισθητη μπροστα στη δυστυχια. Αντιθετα μου ανοιγει τα ματια μπροστα στον πονο, την κακομοιρια και σαν παιδι, με κανει να πλαθω ονειρα, ιδανικα για ισοτητα, γιατρεία της δυστυχιας, ειρηνη. Πολλοι περνουν πλαϊ μου με σκυθρωπα προσωπα. Βλεπω και γω τον εαυτο μου ετσι και παρακαλω να μην εσθηνε ποτε τελειως το παιδι απο μεσα μου. Δεν εννοω δεβαια να μεινω ανωριμη, αλλα αν μπορούσα να διατηρησω τις χαρες της παιδικης ηλικιας.

Ελιζα Δεμαρτινου

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Δεν σουχει τυχει ποτε να θες ν αναπνευσεις και να μη μπορείς ; (Ρωτω ολο τον κοσμο) . Σα ναχεις μια ταναλια στο λαρυγγι σου και να σε σφιγγει συνεχεία ολο και πιο πολυ. Η παλι σα ναχεις καταπιει ενα βοτσαλο και να χασιουριεσαι θελοντας να το θγαλεις — λες ; — η να αναστεναξεις δυνατα. Περπατας στον δρομο και δε σε νοιαζει το καυσαριο. Παιρνεις βαθιες αναπνοες μονο και μονο για να πεις πως αναπνεεις, για να ξεσφιξεις το λαρυγγι σου ! Πεφτεις στο κρεββατι ανασχελα χωρις μαξιλαρι, πασπατευεις τον λαιμο σου με τα δαχτυλα, τιποτα ! Και γυρνας τοτε στον διπλανο σου και του λες : απο γεννησιμου μου τοχα ; Εκεινος, ισως, σου απαντησει, και αν ναι μπορεί να σου πει : το θυμασαι απο τοτε ; Δε τα θγαλεις περα. Πινεις υστερα νερο για να λειωσει το βοτσαλο η για να σκουριασει η ταναλια. Κι οπως πινεις κι εχεις ολο σου το ειναι μεσα στο ποτηρι ο διπλανος σου σε ρωταει : Σε γιατρο πηγες ; Εσυ πινεις, σε ξαναρωταει : Πηγες σε γιατρο ; Το νερο κατεβαινει και συ στεκεσαι για μια στιγμη. Υπαρχει ακομα. Οργιζεσαι και τοτε το συνειδητοποιεις ! Η ταναλια σφιγγει πιο πολυ, δυνατα, ανυποφορα πας να σπασεις, δεν αντεχεις. Επειτα τιποτα, γαληνευεις κι η ταναλια χαλαρωνει. Γυριζεις και λες στον διπλανο σου : Δεν ειναι τιποτα ξερεις, νευρα, του νευροφυτικου ολα, ξερεις τι ειναι αυτο ; Εγω τωρα στις εξετασεις το ανακαλυψα. Διαβαζα και το νευροφυτικο μ εσκαβε, ξεκουραζομουνα και το νευροφυτικο με οργωνε, ετρωγα και το νευροφυτικο με σκαλιζε. Τωρα ξερεις τι μου κανει, ναι, τωρα που περιμενω αποτελεσματα, με κλαδευει. Ο διπλανος σου παριστανει την μαντρα. Για λιγο — σα μαντρα που ειναι — μοσχοβολαει αγιοκλημα : α, α, καταλαβα, δηλαδη δεν θα πας σε γιατρο ; Τι να του πεις, τωρα μοιαζει σα βιολοντσело. Δε σουχει τυχει αυτο λοιπον ποτε ; Υπαρχει παντα εκεινο το κοντρωμα στο λαρυγγι. Κανεις τον αδιαφορο, τρως αδιακοπα, περπατας ολους τους δρομους, χανεσαι απ τα γελια και τα χαχανα, γινεσαι χαρουμιενος κι ισως ετσι αντιστεκεσαι γενναια στο νευροφυτικο, το πολεμας, μα παλι δεν μπορείς ν ανασανεις. Σε στελνουν σε ψυχολογο. Διπλανε, του λες, να πως εχει το προβλημα. Περιμενω απο δεκα Σεπτεμβριου να μου πουνε αν γινομαι η δεν γινομαι φοιτητης. Και γραφουνε με κεφαλαια γραμματα στην φυλλαδα : στις δεκα-οκτω Οκτωβριου θα σου πουμε. Σα να μου λεγε : παιξε με το νευροφυτικο, το βοτσαλο η την ταναλια και κοιματιασε —χραπ— την αναπνευστικη σου οδο. Ο διπλανος —ψυχολογος— κλεινει για μια στιγμη τα ματια και σου λεει : Ενα εισπνοη, δυο εκπνοη, ενα εισπνοη, δυο εκπνοη. Πως νιωθεις ; Δε νιωθω. Και φευγω. Φαντασου ενα κυμα και δυο γλαρους κι ενα ακορντεον και ενα σουρουπο και δυο μο-

σχοβολίες, το νευροφυτικό μαραζώσε και συ που το πολεμήσες μαραθηκές. Χτύπα το αιμα πίσω απ τα ματια σου με tempo: δεκα-οκτώ Οκ-τω-βρη - χα-χα-χα!

13)9)79

Κ. Γιουνγκ — Κ. Κερενι

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

1

Η φαινομενολογία της γέννησης του «παιδιού» πάντα μας αναγει σε μια πρωταρχική κατάσταση μη αναγνώρισης, δηλ. σκοταδίου ή ημιφωτού, μη διαφοροποίησης κινάμεσα σε υποκειμενο κι αντικειμενο, ασυνειδής ταυτότητας ανθρώπου και κοσμου. Αυτή η φάση της μη διαφοροποίησης παραγει το χ ρ υ σ ο α β γ ο, που είναι μαζί ανθρώπος και κοσμος κι ομως τιποτα απο τα δυο, αλλα ενα αλογο τριτο πραγμα. Στην ημιφωτή συνειδηση του πρωτογονου ανθρωπου φαινεται σα να δγηκε το αβγο απο τη μητρα του πλατιου κοσμου και ηταν, ετσι, ενα κοσμικο, αντικειμενικο, εξωτερικο συμβαν. Σε μια διαφοροποιημενη συνειδηση, απο την αλλη μερια, μοιαζει φανερο πως αυτο το αβγο δεν ειναι τιποτα αλλο παρα ενα συμβολο που εκτιναχτηκε απο την ψυχη η —χειροτερα ακομη— μια φανταστικη συλληψη και αρα «τιποτα αλλο» παρα ενα πρωτογονικο φαντασμα οπου καμια «πραγματικότητα» κανεγος ειδους δεν ταιριαζει. Ομως η συγχρονη ιατρικη ψυχολογια σκεφτεται καπως διαφορετικα γι αυτα τα «φαντασματα». Εσρει πολυ καλα τι σκληρες αναστατώσεις των σωματικων λειτουργιων και τι ολεθριες ψυχικες συνεπειες μπορούν να προκυψουν απο «απλες» φαντασιες. Οι «φαντασιες» ειναι η φυσικη εκφραση της ζωης του ασυνειδητου. Ομως αφου το ασυνειδητο ειναι η ψυχη ολων των αυτονομων λειτουργικων συμπλεγματων του σωματος, οι «φαντασιες» του εχουν μια αιτιολογικη σημασια που δε μπορεί να περιφρονηθει. Απο την ψυχοπαθολογια της διαδικασιας της εξατομικευσης ξεουμε πως ο σχηματισμος των συμβολων σχετιζεται συχνα με τις φυσικες αναστατώσεις ψυχικης προελευσης, που σε μερικες περιπτώσεις γιωθονται αποφασιστικα «πραγματικες». Στην ιατρικη, οι φαντασιες ειναι α λ η θ ι ν α π ρ α γ μ α τ α που ο ψυχοθεραπευτης ειναι αναγκασμενος να λογαριασει πραγματικα πολυ σοβαρα. Δε μπορεί λοιπον να στερησει απο καποια αιτιολογηση αυτα τα πρωτογονικα φαντασματα που το περιεχομενο τους ειναι τοσο αληθινο ωστε προβαλλεται στον εξωτερικο κοσμο. Σε τελευταια αναλυση, το ανθρωπινο σωμα ειναι κι αυτο φτιαγμενο απο το υλικο του κοσμου, το ιδιο το υλικο μες στο οποιο οι φαντασιες γινονται ορατες' πραγματικα, χωρις αυτο δε θα μπορούσαν καθολου να διωθουν εμπειρικα. Χωρις αυτο το υλικο θα ηταν σαν ενα ειδος αφηρημενου κρυσταλλινου πλεγματος μεσα σε μια διαλυση οπου η διαδικασια της κρυσταλλωσης δεν εχει ακομη αρχισει.

Τα συμβολα του εαυτου παρουσιαζονται στα βαθη του σωματος κι εκφραζουν την υλικότητα του στο καθε τι οπως τη δομη της αντιληπτικης συνειδησης. Το συμβολο λοιπον ειναι ενα ζωντανο σωμα, corpus et anima' γι αυτο το «παιδι» ειναι μια τοσο καταλληλη φορμουλα για το συμβολο. Η μοναδικότητα της ψυχης δε μπορεί ποτε να μπει ολοκληρωτικα στην πραγματικότητα, μπορεί μονο να γινει αντιληπτη κατα προσεγγιση, μολο που παραμενει η απολυτη δαση καθε συνειδησης. Τα βαθυτερα «στρώματα» της ψυχης χανουν την ατομικη τους μοναδικότητα καθως αποσυρονται ολο και βαθυτερα στο σκοταδι. «Χαμηλα κατω», δηλ. καθως πλησιαζουν τα αυτονομα λειτουργικα συστηματα, γινονται ολο και πιο συλλογικα μεχρι